

Kapitola č. 10: O štěkotu

Ticho o ochromilo. Nemohl dělat vůbec nic, jen zíral směrem k balkónu, strachoval se, aby byla v pořádku.

"Sakra!" zamumlal si pro sebe. "Od kdy se zrovna TY bojíš o někoho jiného?"

Jenže na to si nedovedl odpovědět. Zase se otočil ke dveřím, kterými Lara zmizela. Zase padlo ticho a on si přál, aby už – jakkoli - věděl, co se vevnitř děje. Najednou se probral a praštil se rukou do čela ve významu jsem-to-ale-blbec, natáhl před sebe ruce a zavřel oči. Jak si jen mohl nevzpomenout na far-see?

Celý svět se pro něj zalil červenou barvou, když jeho duše vystoupila z těla. Jen se otočil, aby zkontroloval okolí a pohledem se zastavil na své tělesné schránce.

"Poznámka pro sebe – hned po návratu se učesat..." pomyslel si s úšklebkem.

Ovšem, než stihl projít dveřmi, už se zas začalo něco dít. Rychle se vrátil do svého těla a sledoval dveře nad ním.

"Kdo to tu...stůjte!" vykřikl mužský hlas, nejspíš nějaký strážce.

Pak bylo slyšet pár úderů, zasténání a za pár sekund proletělo dveřmi bezvládné tělo hlídače, opsalo ve vzduchu obrat a s ošklivým křupnutím přistálo na zemi před Kurtisem. Hned po něm vykoukla Lara, protočila oči a zaklela. "Zase!"

"Bavíš se?" naklonil nevinně hlavu na stranu.

Probodla ho pohledem. "Ani slovo. A radši ho někam uklid'...aby nevzbudil pozornost."

"Jak si přeješ. Pak ale jdu za tebou, tohle čekání mě ubíjí."

"Hele..."

"Tvá vlastní věta – ani slovo! Jdu za tebou." S tím popadl tělo a hodil ho za jeden z keřů.

Lara mezitím mumlala něco o tvrdohlavých amících a hledala způsob, jak by se tam co nejrychleji mohl dostat. Ovšem, k ničemu jí to nebylo. Kurtis vyšplhal na jeden ze stromů, odrazil se od větve a chytil se zábradlí. Pomohla mu vyšplhat k ní a oba vkročili do temného pokoje.

Samozřejmě, jak se dalo čekat, neobešlo se to bez komplikací. Kurtis rozsvítil baterku, ale než se stihl rozkoukat, zakopl o nízkou stoličku. Zatímco se sbíral ze země, ozval se ze sluchátka Zipův hlas.

"Chlape, ty jseš tak levej, to až bolí."

"No teď to bolí rozhodně." zavrčel Kurtis a znovu se postavil.

"Nechte toho. Zipe? Řekni, kde se vypínají ty ochranné systémy?" zeptala se Lara.

"Moment...jo, jdi na chodbu do leva. Vpravo už začínají ty paprsky, tak bacha. No, uprostřed zdi je taková šedá krabíčka...tu otevři a přestřižni ten modrý drát."

"Dobře, jdu to zkusit...Kurtisi, prosím tě, hlídej, jestli někdo nejde..."

"Proč už mi zrovna neříkáš Alíku?! To by bylo, soudě podle toho, co pořád dělám, mnohem vhodnější." protočil oči.

"Dobře, Alíku. Sedni a hlídej. Do té doby, než si na tebe pořídím vodítko. Zipe, ty se dusíš?!"

Chraptivé zvuky ve sluchátku na chvíli ustaly, ale pak začaly znovu. Trvalo jim jen pár sekund, než pochopili, že se Zip směje.

"Vy dva jste fakt něco...to aby si člověk nechal odoperovat bránici...au, to bolí!"

"A to ti patří. Nemáš se tlemit jako nezvedený puberťák."

Přišla ke zmiňované skřínce a otevřela ji, přihmouřila oči a rozžehla si jednu světlici. "Hej, ty Einsteine, máme problém. Tady jsou dva modré dráty. Takže..."

"No...navrhuju zkusit metodu pokus omyl..."

"A co metodu Vyhodíme navigátora z okna?" ozval se Kurtis.

"Ticho, nebo dostaneš náhubek...jen si v klidu vyj na měsíc."

"Jasně. Hůůůů...."

Lara zavřela oči, vydechla, aby se uklidnila a šeptala si pro sebe, "Nehrabe ti, nehrabe ti..."

"OK. Asi takhle, jeden z těch drátů by měl vést do levého pravého dolního rohu. Vidíš ho?"

"Jo."

"Tak ten nestříhej. Zkus ten druhý."

"No tak ten stěží, ten vede k hlavní části...nemyslím si, že by to mohlo fungovat..."

"No jo..."

Ani jeden z nich si nevšiml, že Kurtis znovu použil Far-see, aby zjistil, kde jsou pojistky a telekinezí je vyhodil. Laře to došlo až poté, co přestaly svítit všechny kontrolky v místnosti a Kurtis za ní rosvítil baterku.

"Není to takhle lepší?" usmál se.

"To jsi zeslonil..."

"Nezeslonil."

"Nezeslonil, Laro. To je to nejlepší, co se mu mohlo povést udělat. Takhle to máte snažší." ozval se Zip.

"Zeslonil a tečka! A koukejte to oba přiznat, nebo se neznám..." hodila po nich rádoby výhružný pohled.

"S radostí a štěkotem." zasmál se Zip.

"Štěkotem?!" ohradil se lovec démonů. "No tak to teda haf. Teda, chtěl jsem říct-"

"No jistě. Tak jdeme, ne?"

Dostali se do místnosti, kde měl Myers veškeré své "trofeje", jak tomu rád říkal. Lara se musela usmát, když to viděla. Pro ni byla trofej to, za čím musela tvrdě jít a získávalo se jí to dost těžko. Pro Myerse to bylo jen něco, za co dost zaplatil.

Medailon našli brzo, byl ve třetí vitrině u okna. Zatímco se Lara dohadovala se Zipem, jak by měli ten medailon co nejlépe dostat ven, Kurtis se pousmál, dotkl se jedním prstem skla a udělal na něm kruh, přibližně ve velikosti předmětu uvnitř. Archeoložka jen zírala, jak pak ruku oddálil, škulbl prsty a ten kus skla vyletěl ven a přistál na koberci. Když se vzpamatovala, napřímila se a prohlásila:

"S tebou už nepracuju. Tvoje metody tomu berou všechno vzrůšo..."

Ušklíbl se. "Chtěla bys snad, abych použil ty starodávné postupy?"

"No...ne. Tak vezmi ten medailon a vypadneme."

"Laro?" ozval se Zip, nečekaně dost nervózním tónem.

"Teď ne."

"Ale..."

"Co je?!" došla jí trpělivost.

"Jen, že s těmi vypojenými pojistkami se už nemůžu připojit na kamery. Budete si muset dát majzla."

"Aha! Takže to zeslonil!" usmála se triumfálně Lara.

"Mno...trochu. Ale ne moc."

Kurtis zase trhl prsty, medailon mu vletěl do dlaně. Schoval si ho do kapsy a otočil se na Laru, aby jí řekl, že už můžou jít. Ta ale jen zírala před sebe.

"Ale ale...tak tohle se dalo čekat." ozval se znuděný hlas. Myers. A měl s sebou asi pět strážců, všichni na ně mířili zbraněmi.